

PROCHÁZKY PO HORSKÝCH LOUKÁCH

První část

Martin Rýla

Všem kamarádům a kamarádkám, s nimiž jsem na horách byl, musím poděkovat za spousty krásných zážitků, které bych bez jejich společnosti nikdy nezažil. Hlavně Františkovi, který obvykle vše vymyslel a dobře naplánoval, patří velký dík.

Jako kluk jsem obdivoval fotografie divokých hor Viléma Heckela a snil o tom, že se tam také někdy podívám. Za komunistů jsme mohli tak akorát do Tater, do Alp se dostali jen reprezentanti, jako byli třeba Kuchař či Zibrin. (Které jsem mimochodem obdivoval ještě víc, ovšem s vědomím, že jejich výkony jsou skutečně mimořádné a normálním smrtelníků vzdálené.) Ne že by Tatry nebyly krásné, ale přece jen... spousty lidí, nevlídné chaty a všude hluční východní Němci.

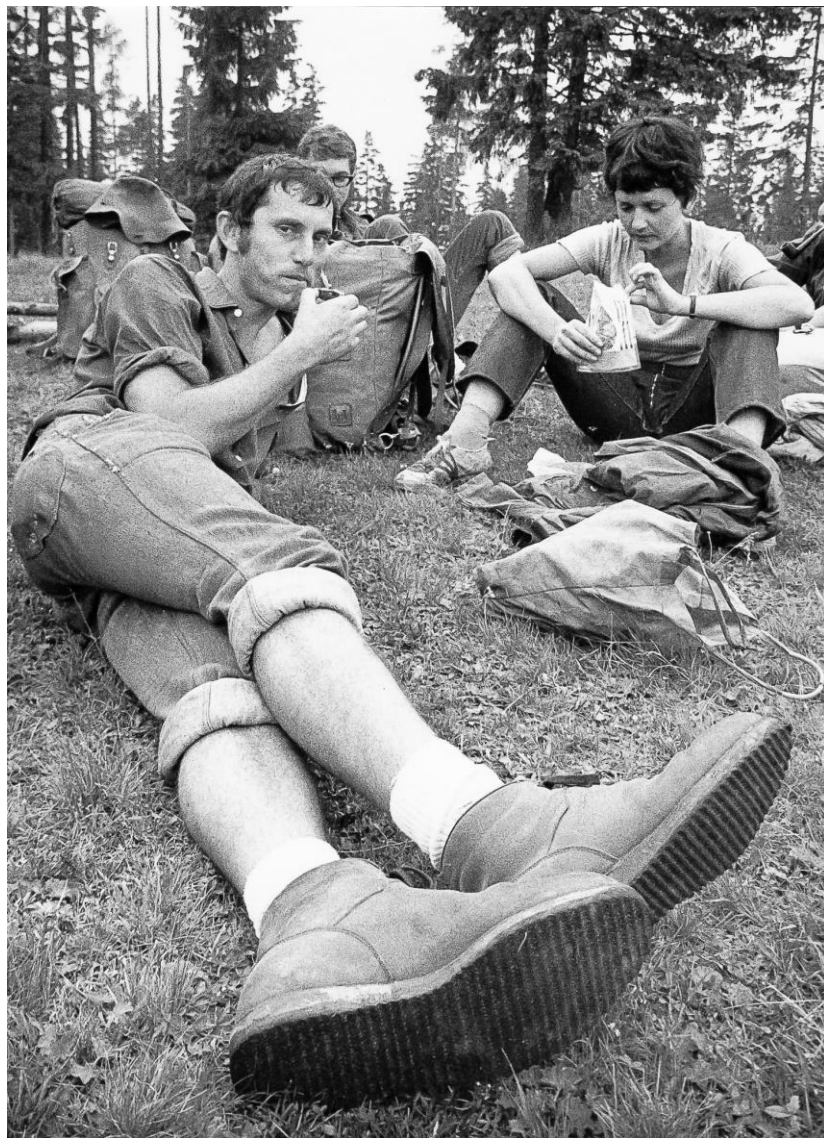
Teprve po pádu vlády jedné strany jsme najednou mohli vyrazit, kam jsme chtěli. Zpočátku to samozřejmě tak jednoduché zase nebylo. Cestovat jsme sice mohli, ale neměli jsme peníze, neměli jsme ani pořádné vybavení a také jsme neměli zkušenosti. Nicméně to nás nemohlo od výletů do Alp odradit – abychom ušetřili, nosili jsme jídlo z domu, voda tekla v nespočetných potůčcích a stan jsme unesli také. Horské chaty jsme vlastně ani nepotřebovali.

Jak nám roky přibývaly a energie ubývalo, stan nahradily lehké žďaráky a nakonec, když už nám to finance dovolily, jsme se zařadili mezi ostatní turisty a nocovali na alpských horských chatách. Pohodlí na chatě však nemůže nahradit noc pod hvězdami.

Pozn.: V této části jsou pouze zápisky z výletů s Františkem, především do rakouských Alp.

1971

Místo úvodu fotky z vůbec prvního výletu s Františkem. Do Nízkých Tater se vypravili sami volejbalisté: kromě Františka a jeho ženy Nadi ještě Zuzka Dvořáková, Jiří Neuman, Zdeněk Jelínek, Jirka Potůček a já. Pak následovaly výlety do Roháčů, Vysokých Tater a Beskyd. Teprve po pádu komunistů jsme mohli zamířit někam dál

1994 SECKAUER ALPEN

Seckauer Alpen leží severozápadně od Grazu, vrchol Geierhaupt má 2418 m. Spali jsme v mém útočném stanu K2 (tak zněl jeho oficiální název, koupil jsem ho někdy v polovině osmdesátých let poté, co jsem zjistil, že do mého starého stanu masívně zatéká).

1998 PACKALPE

Tato část Taur leží pár kilometrů pod Zeltwegem, významnější vrchol je Ameringkogel, který má něco přes 2100 m. Žádné lezní po skalách, ale procházka horskými loukami s pěknými výhledy.

1998 SEETALER ALPE

Tato část Lavanttalských Alp je opět tvořena travnatými hřebeny. Nejvyšší vrchol je Zirbitzkogel, který má necelých 2400 m. Nachází se kousek západně od Köflachu. Kudy jsme šli si už nepamatuji, vůdcem byl Franta. S námi šel ještě Zdeněk Bartoš.

1998 ZIRBITZKOGEL

Druhý výlet s Frantou a Z. Bartošem do Seetálských Alp. Vyrazili jsme z vesnice Obdach, na horách už byl pozdní podzim. Původně naplánovaná trasa procházela vojenským výcvikovým prostorem, což znamenalo značnou zacházku. Ze začátku nám počasí nepřálo, takže jsme před drobným mrholením se studeným větrem postavili stan (měli jsme Zdeňkovu Gemmu) už brzy odpoledne. Druhý den jsme obešli cvičiště – bylo místy poseté střelami velké ráže, asi z leteckých kanonů. Barvy podzimu byly neskutečné, ale zážitkem byl průchod voňavým limbovým hájem. Zato Zdeňkovy goretexové pohory, které si v autě sundal, voněly strašně a musel je uložit do kufru.

2000 ROTTENMANNER TAUERN

Rottenmanner Tauern leží jižně pod městem Liezen. Je tu hodně vrcholů nad 2300 m, nejvyšší Gr. Bösenstein má 2448 m. Na který z vrcholů jsme tenkrát vylezli si už nepamatuji. Počasí nám přálo.

2001 INVERZE NA RAXU

Rax je dnes od Brna kousek, něco přes dvě hodiny po dálnici. Tehdy to trvalo o něco déle, ovšem nebylo nutno kupovat dálniční známku.

S Frantou jsme vyjížděli jen na jeden den na otočku, když počasí vypadalo na inverzi. Až později jsem zjistil, že na Raxu jsou i ferraty a že jsme přes ně chodili, aniž bychom měli nějaké jištění či dokonce helmy. Zdálo se nám to docela lehké a také to lehké bylo.

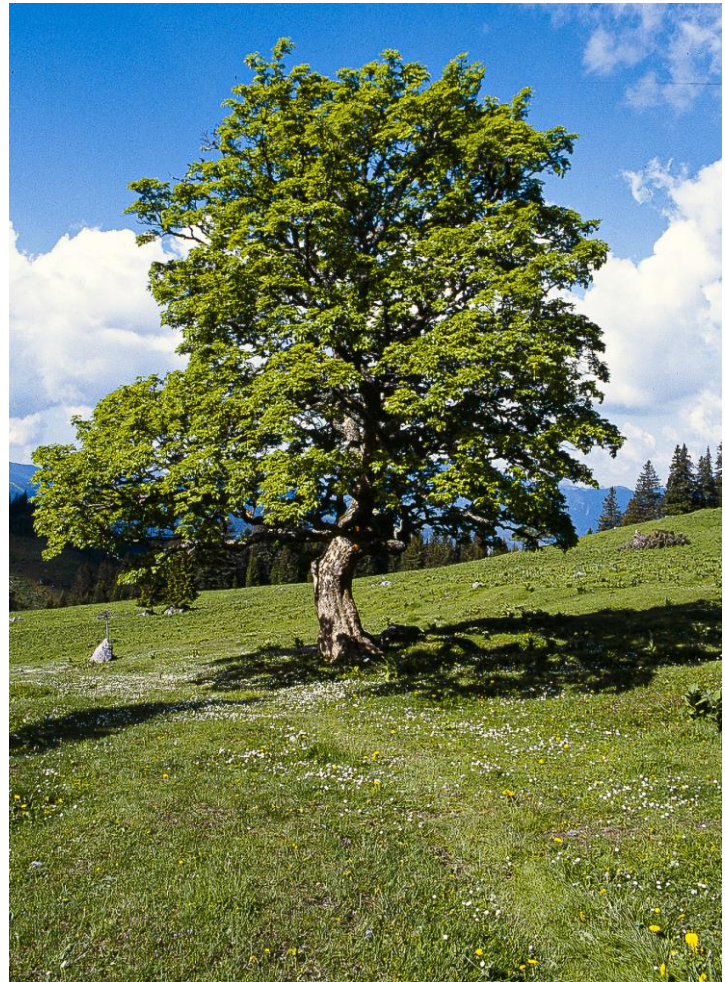
2002 HOCHSCHWAB

Z Brna jsme vyrazili koncem srpna autem přes Vídeň – Bruck – Tragöss – ke Grunnerr See. Odtud pěšky na Sonnenschen Hütte. Výstup na Ebenstein (2123 m). Na chatě byla svatba ve velkém stylu, i vrtulník, takže jsme museli hledat ubytování na jedné farmě poblíž. Nebylo špatné, dostali jsme i snídani. Druhý den výstup na Brandstein 2003 m.

2003 VEITSCH ALPE

Krátký výjezd do Alp. Spousta květin.

2003 MOSERMANDEL

Z Brna 6:00 přes Vídeň, Semmering a Murau – Zederhaus (12:00, celkem 457 km). Z parkoviště jsme popojeli busem a ubytovali se na Franz-Fischer Hütte. Výstup na Mosermandel.

Druhý den bylo pěkně vedro, jako v červenci bývá. Po cestě traverzem výstup na Nebelkareck. Spousta omějů. Noc byla ve stanu v sedle pod Weisseck. Ráno mrzlo a stan byl pokrytý ledem.

Třetí den jsme vystoupali na Weisseck (2711 m) a vydali se dolů na autobus. V 13:00 odjezd do Brna, příjezd po osmé hodině.

Radstädter Tauern

2003 HOCHSCHOBER

František, Mirek Hrstka a já. Jedeme přes Vídeň do Lienz. Zde Franta geniálně našel odbočku v předměstí Nussdorf do Debanttalu a na parkoviště Gaimbergalm (1753 m). Odtud jsme šli asi 5 km na chatu Lienzer Hütte. Dali jsme pivo, ale bohužel jim došel štrůdl s vanilkovým krémem a šlehačkou, na který jsem se těšil. Tak jsem si dal něco, co se jmenovalo Graukäse mit Öl and Essig. Nebyla to volba stoprocentní, i když zajímavá. Sýr smrděl strašně, syrečky jsou jen libá vůně proti tomu. Asi to byl jakýsi tvarohový kozí sýr pěkně zakvašený. Nicméně jíst se docela dal, i když byl chuti spíše pikantní.

Druhý den výstup na Hochschober (3242 m). Nádherné počasí. Průvodce cestu označuje jako "nicht schwierig", ale moc příjemná trasa to není. Závěrečný výstup je drobivou sutí a hodně strmý, nutno dávat pozor na shazování kamenů. Nejsou tu žádné řetězy. Nahoru jsme dorazili po malém zakufrování v čase uvedeném v průvodci. Výhled je nádherný. Glockner je skoro na dosah, je vidět i Venediger a samozřejmě všechny vrcholy Schober Gruppe, na jihu a jihovýchodě jsou Dolomity, už trochu v oparu. Po konzumaci tradičního vrcholového kompotu Franta spěchá opět dolů, ale času je dost a jdeme se proto podívat ještě ke Gartlsee. Na slunci je teplo a tak není kam spěchat. Zpátky jdeme už každý zvlášť. U velkého kamenu jsem málem chytil infarkt, když na mě zbaběle ze zálohy pískl svišť. Večer se ukázalo, že ten potměšilec stejně vylekal jak Frantu, tak i Mirka. Odpoledne se chata plní, ale většina lidí posléze mizí. K večeři pivo a Knödelsuppe (skvělá), v 9 hodin už máme zhasnuto a spíme.

Pohled na hřeben Hochtauern a Grossglockner z Hochschoberu

Ráno je zase krásně a my jdeme na Glödis Spitze (3204 m). Od chaty vypadá docela strmě, ale podle mapy je to lehká túra něco okolo 5 hod. Cesta nahoru je vcelku pohodlná, i když tedy do kopce. Ale posledních 250 m je všechno jiné než "leicht". Žádné řetězy, zato dvojkové lezení a plno volných kamenů. Naštěstí skály jsou pevné a chyty vždy tam, kde mají být. I když je výstup exponovaný, je to zajímavé a nakonec bez problémů. Jen máme obavy, zda to dolů nepůjde podstatně hůř.

Nahoře pěkně po pořádku vydýchat, pak kompot, pak vrcholové foto a pak zase rychle dolů. Viditelnost není tak ideální jako předešlý den, ale přesto je výhled výborný. Začínají se však dělat podezřelé mraky a nechceme riskovat, že sestup, z něhož máme trochu strach, bude komplikovaný ještě mlhou nebo deštěm.

Naštěstí počasí vydrželo a i sestup byl mnohem lehčí, než jsme čekali. Sešli jsme trochu níž a pořádně se najedli, i slunce vylezlo na chvíli. Pohodlně jsme se vrátili k chatě a vyvalovali se před ní, ale nakonec skutečně přišla bouřka, i kroupy byly, ale o to lépe se spalo, zejména když kuchařka napekla nový štrůdl.

Ráno prší a předpověď je špatná. Dnešní den nemáme šanci někam vyrazit a ani zítřek nevypadá nijak růžově. Nakonec se rozhodujeme odjet zpět domů. Cestou k autu naštěstí přestalo pršet, ale je velké dusno a vedro, navíc hodinu stojíme na dálnici kvůli nehodě.

Hochschober z Glödis

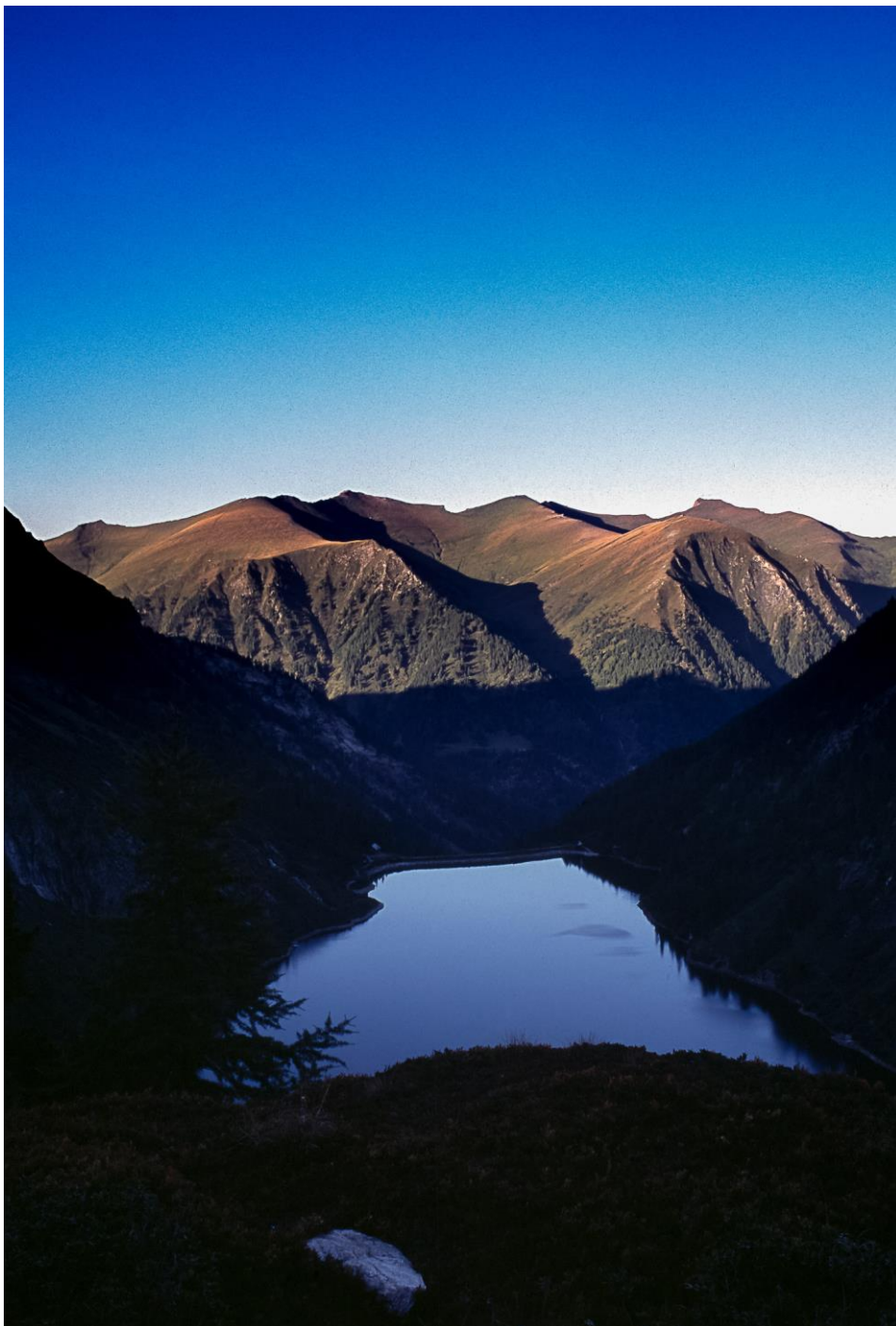
2004 HAFNER

Nával práce přes léto snad alespoň na chvíli skončil a nastal čas na dlouho plánovaný a také odkládaný výlet. Jeho byl cílem Hafner, který jsme si loni prohlíželi z Mosermandlu. Nemusel jsem se o nic starat, Franta měl jako vždy vše promyšlené. V šest ráno jsme vyjeli směr Vídeň, Semmering, Bruck a dále na Judengurg, Murau, Tamsweg, St. Martin, St. Michael a odtud výš údolím řeky (zde tedy spíš říčky) Mur až na parkoviště Rotgülden (1368m).

Vyrazili jsme nahoru něco po jedné hodině. Pomalu v pohodě jsme došli na chatu Rotgüldensee u přehrádky stejného jména (1716 m). Rozhodli jsme se nebrat tentokrát stan a spát jen v žďáráku, takže batohy byly trochu lehčí, hlavně Frantův. Franta totiž jako obvykle věděl, že nebude pršet a že bouřka přijde až v neděli. Neměl proto ani pláštěnku a jídlo si vzal jen na tři dny. Já, co by pesimista, mám raději jídla do zásoby a goretex v batohu. Když připočtu pár kilo objektivů a dalších blbostí, byl můj batoh těžší právě o tolik, aby vyrovnal těch deset let, které měl navíc zase Franta.

Na chatě jsme dali zweimal Knödelsuppe a chvíli se vyhřívali na slunku u jezera. Bylo nádherné počasí a nebylo kam spěchat, protože spát jsme chtěli u horního plesa (Obere Rotgüldensee), asi tak ve 2000 m. Pohodlným tempem jsme se vydrápali přes poslední výšvih k plesu. Výš nemělo cenu jít, protože nocovat v suťovisku nám nepřipadalo zrovna žádoucí. Hodinku, kterou sem ještě svítilo slunko, jsem využil ke spásání borůvek, focení a relaxaci vůbec. Borůvky byly velké a dobré a bylo jich dost, tráva suchá a měkká. O kousek vedle byl i malý starý, skoro rozpadlý, ale dosud sloužící srub, dokonce v něm byly i spacáky a ne moc vábné matrace, raději jsme zůstali venku. Sotva zašlo slunko za okolní kopce, přilétli komáři a začalo být chladno. Zalezli jsme do spacáků, ještě něco pojedli a šli spát.

Noc byla studená, ale nádherná. Později vykoul i měsíc, ale dokud nevyšel, byla hvězdná obloha překrásná. Tolik hvězd jsem snad ještě nikdy neviděl. Několikrát jsem se probudil a nemohl se na ně vynadávat. (Taky jsem přitom řešil věčné dilema mezi vyhřátým pelíškem a plným měchýřem, navíc komplikované školáckou chybou - boty jsem si ukryl mimo dosah daleko pod batoh, ještě když nebyla na trávě jinovatka. Hádejte, jak to dopadlo.)

Ráno na Untere Rotgüldensee

Ráno bylo všechno pokryto bílou vrstvou jinovatky a z vyhrátého vaku se mi stávat nijak nechtělo. Nad námi růžově zářil Hafner a v jezeře pod námi se odrážely protější kopce. Setřepali jsme led z pytlů a mírně navlhle spacáky jsme nacpali do batohů. Snídani jsme v mrazivém ránu odbyli s tím, že se najíme až na slunku. Jezero pod námi bylo úplně klidné a odráželo protější kopce. Stoupání do sedla Wastlkarscharte (2720) bylo prudké a s nákladem nám moc neubývalo, ale v tak krásném počasí by byl hřích se někam hnát.

Jak jsme stoupali, rozhled se stále otevíral, viditelnost byla skvělá a Franta chvátal jako obvykle na vrchol. Pod sedlem byl ještě asi desetimetrový výšvih po kolmé skále, zajištěný dost úsporně ocelovými kramlemi. S hůlkami v ruce a těžkým batohem to nebylo nic příjemného, zejména jeden úsek byl skoro přepisový a ruce dostávaly zabrat. V sedle jsme shodili batohy a Franta hned vyrazil dál nahoru. Já, neboť už bylo poledne pryč, jsem dal přednost obědu a vydal se pak za ním. Bez batohu, jen s foťákem a kompotem, to bylo přece jen příjemnější a za hodinku jsem byl na vrcholu Hafneru (3076 m).

Rozhled neměl chybu. Na jihu Julské Alpy s Triglavem, na severu Hochschober a Glockner, napravo Dachstein, nalevo další a další hřebeny hor, které Franta vždy pojmenoval a vzpomněl, kdy na nich byl. Skvělý rozhled, navíc v kombinaci s mandarínkovým kompotem, to byl skutečně vrchol dne. Vydržel bych tam ještě hodiny, ale Franta chvátal dál, že máme ještě kus cesty před sebou.

Slezli jsme k batohům a sestupovali na Kattowitzhütte (2319 m), která byla na dohled pod námi. Strmé klesání dalo kolenům pěkně zabrat. Na chatě jsme byli něco po čtvrté a bylo jasné, že dnešní cíl - bivakovací bouda Albert - už dosažen nebude. Podle mapy to mělo být ještě asi čtyři hodiny, sice po vrstevnici, ale dál se nám už nechtělo. Dnešní den byl příliš krásný, než abychom si ho ničili nějakým plahočením, když se zde nabízelo veškeré pohodlí, jaké na horách může být. Volná postel, ucházející pivo a Knödelsuppe. Asi půl hodiny jsme jeden druhého přesvědčovali, že odejít z tak skvělého místa je blbost a kdoví jak cesta vypadá a pak zalezli do matracenlágru. Před večeří jsme trochu pospali a šli do společnosti, kterou tvořili tři důchodci, co byli s námi předtím na vrcholu, a jeden velmi sympatický párek, neb nám nabídl slivovici. Franta (ostatně jako obvykle) neodolal a objednal si Schnitzel, já se bláhově pokoušel ulehčit batohu snědením co největšího množství škvarků.

Druhý den se ukázalo, že rozhodnutí dál nechodit bylo moudré (teď si už přesně nevzpomínám, ale asi určitě jsem to navrhl já), k bivaku to rozhodně bylo víc než čtyři hodiny. Cesta vedla morénovými balvany, místy po ledovci a firnu nebo suťovisky a rozhodně se nedalo spěchat. To, co na mapě vypadalo jako travers, se neustále klikatilo nahoru a dolů. Pár míst na spaní by se sice našlo a pěkných, ale řízek by se tam rozhodně neservíroval.

Počasí se začalo zhoršovat a bylo už jasné, že předpověď se opět potvrdila. Ráno bylo ještě docela slušně vidět, ale opar houstl a nemělo cenu to natahovat. Ovšem cesta byla stále zajímavá, neustále výhled na okolní třítisícovky Ankogel a Hochalm Spitze a pod nimi na přehradu s vysokou betonovou hrází Kölnbreinspeicher. Po přechodu sedel Kaltwand a Muritzerscharte (2385 m) vedla cesta okolo ples Untere a Obere Schwarz See hodně strmou stěnou, místy zajištěnou lany a kramlemi. S batohem to v těchto místech bylo silně nepříjemné, na druhé straně žádné velké stoupání, z Kattowitz H. vedla cesta celý den traverzem.

Za Schmalzscharte (2444 m) jsme u bivaku Albert poobědvali. Samotný bivak mě šokoval svým komfortem. Čekal bych plechovou boudu, v níž bude maximálně ohořelá svíčka, ale elektrické hodiny, tekoucí voda, květiny ve váze a záclonky na oknech mně vzaly dech. A to nemluvím o zásobách toaletního papíru na záchodě, poskládaných dekách, nádobí, vařiči a měkkých postýlkách...

Na západě se začaly dělat podezřelé mraky, což byl signál k ústupu. Pokračovat dál ještě další den nemělo smysl. Rozhled byl překrytý oparem a došli bychom leda tam, kde jsme už byli loni za mnohem lepšího počasí. Vydali jsme se proto od bivaku po méně prudké variantě rovnou dolů do údolí říčky Mur. Dohnali jsme tak zpoždění z minulého dne. Prvním postupovým bodem byla Sticklerhütte (1752 m), z níž jsme to měli k autu ještě asi osm kilometrů. Sestup byl vcelku v pohodě, i když stará kolen naříkala, že mohl být kratší. Těšil jsem se na pivo a Suppe, ale místo toho jsme příslušnou sumu eur utratili za autobus, který vyrážel dolů právě v okamžiku našeho příchodu. Do malé Toyoty se namačkalo dvanáct lidí i s bágly a po půlhodině krkolomné jízdy úzkou silničkou lemovanou srázy jsme byli díky přízni horských duchů šťastně u auta. Pak nás čekalo už jen 455 km zpět do Brna. Cestou párkrát dokonce zapršelo, abychom nelitovali, že se vrátíme předčasně.

2007 VEITSCHALPE

Výlet na sklonku podzimu. Nebe bez mráčku, daleké rozhledy a na trávě namrzlá zajímavá jinovatka, asi ráno do mlhy foukalo. A k tomu teplé podzimní barvy modřínů.

2008 HOCHSCHWAB

Jednodenní výjezd do tohoto pohoří jsme podnikli s Františkem na konci října. Ve výšce nad 2000 m už byl sněhový poprašek a docela zima. Viditelnost byla skvělá, ale inverzi jsme propásli.

2008, 2009, 2011 LECHTALER ALPEN

Lechtálské Alpy jsme přecházeli na třikrát a pokaždé to stálo za to. Sami o sobě nejsou příliš vysoké, vrcholy mají okolo 2800 m, nejvyšší Parseierspitze má 3036 m. Všechny tři úseky se konaly začátkem léta, kdy horské louky byly plné květů.

Jet začátkem července do Alp prý má své výhody - především nikde v okolí ještě nemají prázdniny, což se projevuje příjemným nedostatkem turistů na chatách i cestách. Také je všude dost vody, i ve vápencových kopcích, ale hlavně jsou hory plné květů, až oči přecházejí. Na druhé straně každý kloudný průvodce udává, že nejhorší počasí je v Alpách právě počátkem července, kdy se neustále honí bouřky a fronty. A taky upozorňuje na nebezpečí vysněžených žlabů, firnových polí a dalších úskalí.

Coby zkušený hoši jsme tohle všechno věděli, ale nedbali, přestože všechna pesimistická varování se nakonec ukázala být pravdivá. Franta naplánoval přechod Lechtaler Alpen nalehko, po chatách. Do St. Antonu je to z Brna 720 km, takže jsme zavrhlí původní alternativu přespat v údolí a už ve tři seděli na sedačce a vezli se na Kapall. Počasí nemělo chybu, i viditelnost byla skvělá a těch květů všude! Vyjeli jsme do 2300 m a po příjemné vrstevnici došli okolo půl šesté na Leutkirchner Hütte. Ta měla být podle internetu ještě zavřená, takže nás čepované pivo příjemně překvapilo a nabídka přenocování byla přijata bez výhrad. Po Speckknödelsuppe se spalo dobře a ani bouřka v noci nás moc nerušila.

Druhý den ráno byla všude mlha, ale po snídani už bylo azuro. Šli jsme na Kaiserjochhaus, asi 5 hodin podle průvodce. Cesta byla mehr schmierig als schwierig, jak se vyjádřil hospodář, takže jsme ještě vylezli na jeden kopec cestou (Bergeskopf). Odpoledne zbylo dost času podniknout vycházku na blízký Griesskopf a ještě bližší brdek Malatschkopf.

Večer sice k našemu zděšení dorazil školní výlet osmáků, ale jelikož hospodář byl jejich bývalý třídní a přece jen byli asi unavení, ani moc neřádili. Navíc jsme tu narazili na sympatickou právničku z Brna, která tu dělala Popelku. Od ní jsme se dozvěděli všechny zmíněné podrobnosti a spoustu dalších věcí.

Ráno chvíli mlha, která se změnila na inverzi, a pak zase bylo pěkně. Většina turistů vyrazila na Ansbacher Hütte, jen my jsme šli na Frederick Simms Hütte. Popelka (nějak jsme, asi díky tomu řídkému vzduchu, nechytily její jméno, ale stejně bychom ho neprozradili, protože by hrozila tlačenice mladých pánů na jednom brněnském úřadu) nám dala na cestu čokoládovou buchtu, která byla vynikající, takže - poněkud pozdě - DĚKUJEME.

Nápad jít na Simms Hütte nebyl nejšťastnější, i když to zpočátku tak nevypadalo a cesta byla docela pěkná. Začalo to v místě zvaném Klämle, které mělo být zajištěné lanem. Lana tu skutečně bylo asi půl metru, pak se ale nenávratně schovalo pod led ve strmém žlabu, vyplněném firnem. Klämle je označována jako těžké místo, ale takhle to bylo na otočení. No, nakonec jsme to po mokré a velmi lámavé skále nějak sešplhali. Poněkud vyklepaní jsme tedy dali oběd a ty výborné buchty od Popelky. Cesta pak vedla přes další sněhová pole, která spolehlivě zakrývala značky a cestu vůbec. Při vykopávání stupů se mi podařilo uvalit podrážku u mých letitých pohorek, což se projevilo nebývalým množstvím sněhu v ponožce. Taký začalo poprchávat, ale jen tak málo, abychom nevybalili goretexové kalhoty. Když pak začalo krupobití a bouřka, už bylo na šátrání v báglu pozdě.

Chata ležela naprosto nelogicky hluboko dole, pod nepříjemnými serpentinami buď ve sněhu, nebo blátě. Na chatě nebyl kromě jednoho starce (druhý den nám hbitě utekl po serpentinách nahoru) žádný host, jen hospodář s ženou Claudíí a duo bambini. Když hospodář Marcus viděl na fotce, jak to vypadalo v Klämle (nebo že bychom vypadali nějak strhaně my? - ale to určitě ne!), postavil bez řečí na stůl dva panáky a chata i bouřka byly hned sympatičtější. Claudie navařila špagetti a dostali jsme každý nesmírnou porci.

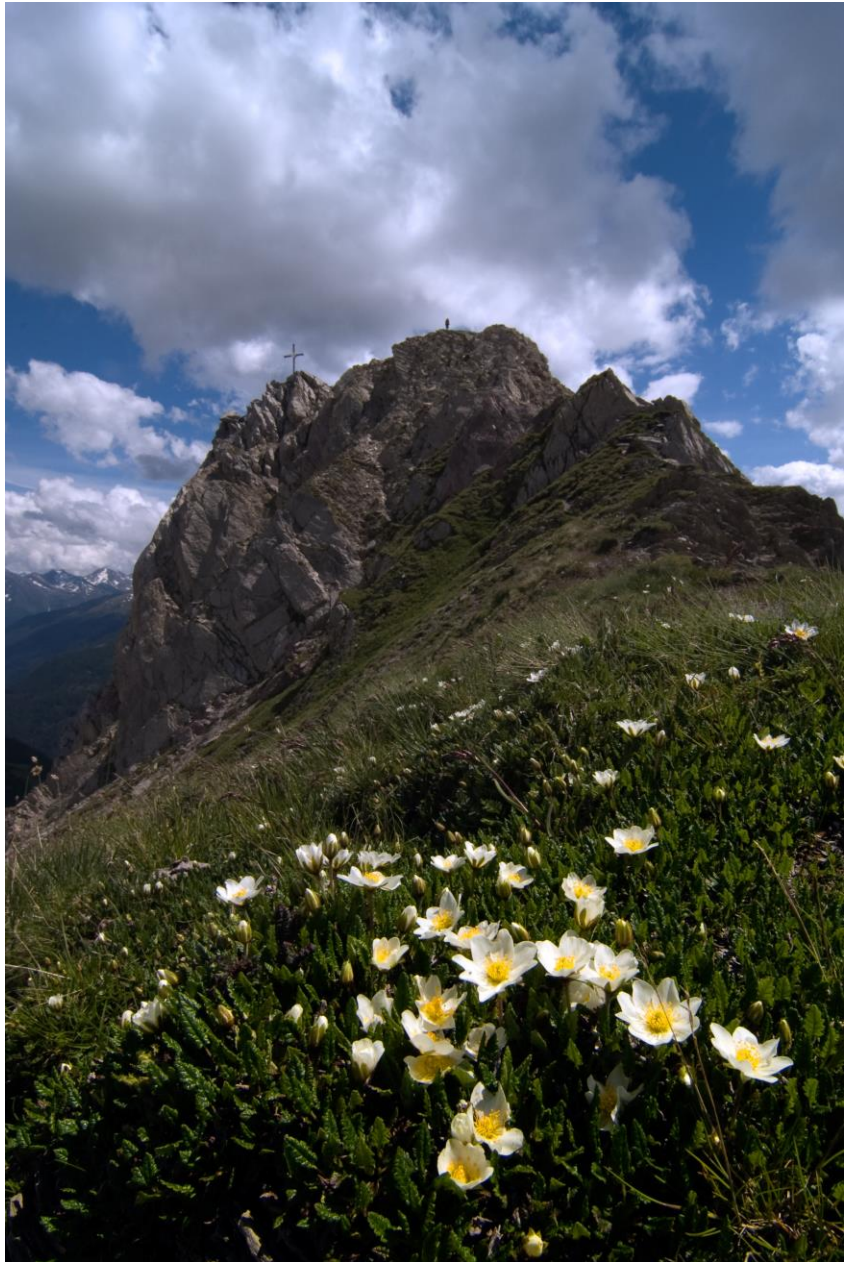
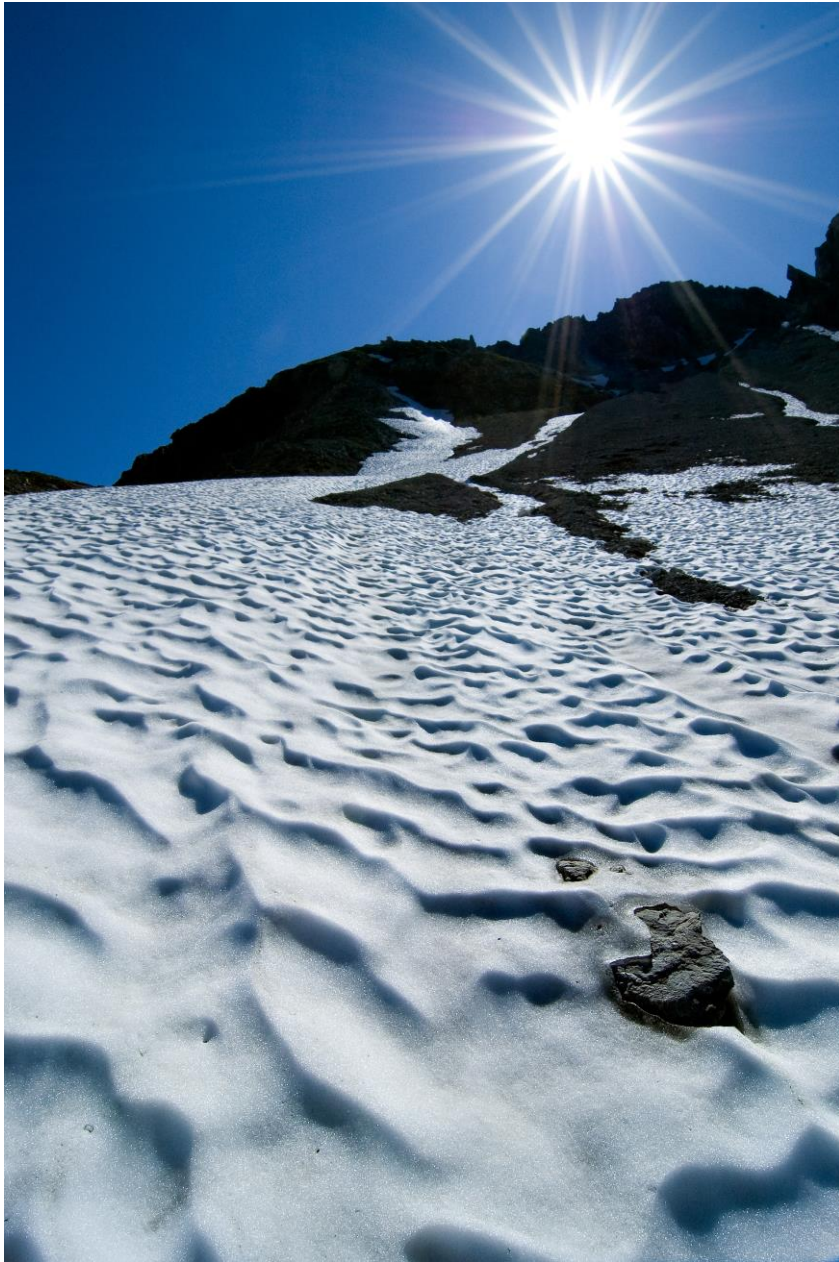
Ráno se nejprve válely mlhy, pak se ale vyčáslilo a my se drápali těch 500 m nahoru na sedlo, odkud jsme včera přišli. Teď, když nelilo, to bylo o poznání příjemnější. Botu jsem měl kvalitně sdrátovanou, vypadala sice stále jako bota, ale byla poněkud plnoprůtočná. Výstup serpentinami do sedla byl naštěstí ve stínu, ale i tak to byl kopec s přívlastkem kurevský. Svýmlovou na sdrátovanou botu jsem zavrhnul všechny Frantovy nabídky na výstup na okolní vrcholy, zatímco on by počkal dole, a spíše jsem doporučoval trochu zrychlit a dojít před bouřkou raději na chatu.

To se snáze řekne, než udělá. Značky se opět ukryly pod sněhem a tak jsme museli přejít do režimu prvovýstup diretissimou. Na sedle Kälberlahnzugjoch jsme potkali dva pocestné a radostně se vydali po jejich stopách. Útěcha to byla čistě psychická, protože bloudili stejně urputně jako my, jen druhým směrem.

To už se začalo zatahovat a bouřit, což značně zrychlilo naše kroky. Na chatu bylo už blízko, a jelikož odpadlo i fotografické zdržování, nakonec jsme to stihli s prvními kapkami. Bodrý hospodář na Ansbacher Hütte nás ubytoval a my se mohli zbytek odpoledne dívat, jak pěkně leje a radovat se, že jsme v suchu, popíjíme pivo a pojídáme kotletu.

Ráno nebylo po dešti ani památky, hory však už byly v oparu a bylo jasné, že fronta se blíží. Předpověď na dva následující dny nebyla moc dobrá a v neděli jsme stejně chtěli domů, k tomu moje rozpadající se boty - to vše hovořilo pro ústup. Ještě jsme vylezli na místní výhledový kopec, udělali poslední společné vrcholové foto a vydali se dolů. Sestup do údolí, vedoucí z velké části navoněným borovým lesem plným kytek a pěkných výhledů, byl tečkou za tímto výletem.

Po loňském úspěšném výletu do Lechtálských Alp, který jsme byli nuceni ukončit poněkud předčasně dílem díky zhoršení počasí, dílem kvůli mým botám, jsme chtěli dokončit část, kterou jsme tehdy nestihli.

Ani letos nebylo počasí nijak příznivé - odkládali jsme kvůli setrvalé tlakové níži odjezd snad čtrnáct dní. Přesto jsme zmokli hned v prvních minutách na lanovce. Lanovka z Horního Imstu, kde jsme na parkovišti nechali auto, vede na Mutteköpf Hütte. Pod dojmem špatného počasí jsme si dopředu ani nezamlouvali nocleh, ale chata byla až po střechu plná vřískajících děcek. Hospodář pro naše šediny neměl moc pochopení a vypadalo to na noc pod stolem v šenku. Ovšem Slovan všude bratry má - v našem případě sestru z Bratislavy, což jsme zjistili až po dvou hodinách německé konverzace s touto číšnicí, která nakonec vzala věci do svých rukou, sesunula děti poněkud těsněji k sobě a hned bylo místo v postýlkách i pro nás.

Ráno byl déšť pryč, a i když viditelnost byla slabá, vypadalo to nadějně. Naším prvním cílem byl vrchol Mutteköpf (2774 m), který příjemně potěšil vynikajícím rozhledem. Sestup obávanými Kübelwände (alespoň tak stálo v průvodci) se nám zdál jako docela lehký a při následující výstupu na Galtseitenjoch už krásně svítilo slunko na rozkvetlé louky plné kvítí. Sestup ze sedla tentokrát patřil do kategorie zapičatělých, protože jsme nějak minuli tu správnou odbočku, začalo poprchávat a vše bylo dost strmé, klouzavé a drolivé. Ale to už jsme v dálce uviděli dnešní cíl Hanauer Hütte a než jsme stačili vytáhnout goretex, bylo zase jasno a bez mráčku. Sestup mezi kvetoucími loukami, pivo na chatě, večere, která nešla dojíst, a nádherný výhled z terasy zakončily túru.

Ráno vymetená obloha a žádná rosa. Snídaně na terase, je teplo. Dnešním cílem je Württemberger H. Cesta vede přes Kogelseescharte, odtud krátkým, ale strmým a mému kolenu nepříjemným sestupem ke Gufelsee. Všude spousta květin a pěkné pohledy na plesa. Stoupáme na Bittrichsee a odtud strmými firnovými poli až na Bittrichscharte. Konec byl docela výživný, ale pomohlo fixní lano. Nahoře krásný výhled na pleso Auf der Lacke, ležící přímo nad příjemnou starší chatou.

Budí nás slunko, ale předpověď věští bouřky. Jdeme se jen projít, protože další chata na trase - Memminger H. - by nás zavedla moc daleko od auta. Cílem je Leiterjöchle (2516 m), ale počasí nevydrželo a na vrcholku nás chytl déšť. Za sedlem je inverze a Schiefersee dole není skoro vidět. Franta se vrací s prvními kapkami, já to balím až později, až se mraky aspoň na chvíli protrhly a dala se udělat fotka (nakonec se mi líbila víc než ty, při nichž bylo počasí ideální). Na chatě hrajeme šachy a oslavujeme Frantovy narozeniny fernetem a Kaiserschmarnem. Během oběda se vypršelo a udělalo se zase nádherně - ideální čas na procházku okolo jezera a spoustu fotek. Do naší kóje přišly na noc dvě německé blondaté dámy, naštěstí nechrápaly. Doufám ne proto, že jim naše chrápání nedalo usnout.

Ráno je slunečno, ale předpověď je jednoznačná - bouřky. A protože další cesta po hřebeni by nás dovedla daleko od auta, jde se dolů. Sestup je dlouhý, ale krásný. Vodopády a zase spousta kyték, v každé výšce jiný druh. Nahoře bylo příjemné chladno, dole zase stín v borových provoněných lesících. Potok se proměnil v hlubokou soutěsku (Zammsklamm), nad kterou se cesta dlouho kroutila s leteckými pohledy na Zamms a Landeck. V Zamms jsme v poledne sedli na autobus, v Imst přesedli na mikrobús a ve dvě již odjížděli autem od lanovky. Což bylo dobře, protože odpoledne bouřka skutečně přišla s kroupami jak ořechy. Napadalo jich někde až půl metru, takže museli silnice prohrabovat sněžné pluhý, ale to jsme už byli dávno pryč.

Lechtálské Alpy jsme se s Frantou pokoušeli přejít už dvakrát, ale nikdy jsme přechod nedokončili a museli vždy utéct před deštěm. Ne že bychom byli tak přecitlivělí, ale nějak trváme na tom, aby počasí bylo alespoň trochu fotografické (což může být i za deště, ale většinou není a ani foťák plný vody nedělá moc pěkné obrázky - zajímavé snad, ale pěkné ne).

Takže tohle byl třetí pokus o doplnění chybějícího úseku na Memminger Hütte. Počasí nebylo nic extra, ale mělo se zlepšit. Jezdit v červenci do Alp není moc dobrý nápad a většina příruček to nedoporučuje právě kvůli velmi nestabilnímu počasí. Na druhé straně je začátek července období, kdy jsou hory rozkvetlé, ve žlebech je ještě sníh a v potocích a vodopádech dostatek vody. To vše se nakonec naplnilo mírou vrchovatou. Cílem bylo vylézt na Memminger Hütte, přejít na Württemberger H. a pak se vrátit zpět na Memminger H. a zdolat některý z okolních vrcholů, ideálně nejvyšší Parsaier Sp., která má okolo 3000 m a je nejvyšší v této části Lechtálských Alp. Ani na jednu z obou chat nevede lanovka a tak jsme předpokládali, že tu bude minimum lidí.

Východiskem byla vesnička Bach, z níž je možno minibusem na Madau vyjet do výšky zhruba 1400 m a po dalších 800 m strmého výstupu dojít na Memmingerhütte. Přes celé Rakousko jsme jeli za pěkného počasí, ale jen jsme dorazili do Bachu, začalo poprchávat. Autobus, starý otřískaný transporter, naštěstí přijel na čas, ale cestou nahoru se řádně rozpršelo.

Zvolili jsme kratší a prudší trasu a začali se škrábat blátivou stezkou strmě nahoru potřebných 800 výškových metrů na chatu. Naštěstí se počasí ustrnulo a dokonce vysvitlo slunce - asi proto, abychom se pořádně zapotili.

Na chatu Memminger H. jsme dorazili zablácení a mokří, ale ještě včas, aby nám dali něco k jídlu. I přes špatné počasí byla chata plná a v noci i dost hlučná - vše tam bouchalo a chrápal se o sto šest.

Druhý den nás ráno přivítalo slunce a mlhy se rychle trhaly. Cesta na Württemberger Haus, kde se nám minule tak líbilo, byla podle očekávání pěkná a snad i nenáročná. Franta si sice pořád stěžoval, jak nemůže do kopce popadnout dech, ale nakonec na nás musel na sedle Seescharte 2599 m čekat. Dále traverse s velkolepými výhledy na Schieferscharte. Zde jsme jen krátce odbočili na vrcholek Grossberg Sp. 2654 m, ale to jen proto, abychom mohli pojíst vrcholový kompot. Sestup na chatu opět příjemnou cestou, která byla značená jako obtížnější.

Za ten den jsme se stačili každý nějak připálit, žádné jiné potíže se nevyskytly. Viditelnost byla podle nejlepších představ, i vzdálené ledovce Ötztálských Alp byly vidět docela slušně.

Na chatě pivo, čaj, kafe, gulášovka, kaiseršmorn a také kuřáci, které Frantu rozpalují doběla. Naštěstí brzy vyklidili pole. Na matracích spíme sami.

Úterý. I druhý den bylo ideální počasí, ráno bez mráčku, pak pěkné fotografické mraky a vůbec příjemně. Akorát trasa, která na mapě vypadala tak pohodová, byla poněkud obtížnější, hlavně pro Z., která nemiluje pohledy do hloubky pod sebe. A to Franta sliboval lehkou trasu na krizový den, místo toho to byl pěkný zákluz. Schiefer (Nordgipfel, 2672 m) a Schiefersee. Vyrázili jsme na Madau přes sedlo (asi tak 2500 m), z něhož byl krásný výhled na smaragdové pleso, ale taky prudký sestup rozlámanou skálou s fixními lany umístěnými tak, aby co nejvíc překážela. Tady jsme ztratili hodně výšku, což sice přineslo slibované procházky opravdu krásnými horskými loukami plnými květin, ale také nutnost obcházet vodopády a strže a pak opět vystoupat zpátky. Vrcholy jsme raději vynechali a vrchový kompot konzumovali pouze na sedle. Zuza. toho měla tak akorát a když opět uviděla chatu, viditelně pookřála.

Na Memminger H. (skutečně jsme udělali kolečko) bylo lidí ještě více - obligátní pištivý školní výlet a hluční Germáni. Naštěstí jídlo bylo trochu lepší, pivo dobré a konečně špekové knedlíky. Tentokrát jsme spali v menší cimře s třemi páry ukecaných Osis asi kolem padesátky, nakonec se ale smířili s přítomností střízlivých Čechů (nenabídli) a usnuli. Jen kdyby tak nechrápali a ráno vstávali lidsky a ne už v půl šesté.

Ráno ve středu nás probudily Němky šustěním igelitek. V noci byla bouřka a přšelo ještě ráno. Letmý pohled z okna na deštivé mraky signalizoval, že lze spát klidně dál. Během snídaně se znovu pěkně rozpršelo a rozmýšlet se nebylo nutno - výstup na Parsaier Sp. byl stornován a nastoupili jsme cestu zpět k autu.

Naštěstí jsem prosadil okružní delší trasu - Adlerweg - místo sestupu diretissimou, kterou jsme sem v pondělí vystoupali. Zvolená cesta sice byla delší a označená jako náročná, ale byla mnohem pěknější, se spoustou výhledů, vodopádů a hlavně květin, deštěm pěkně orosených. Z. bolí kolení vazy, její goretexové boty jsou promočené (že by už Číňané fušovali i do této branže?) a když navíc zase začalo pěkně pršet, má toho tak akorát.

Ke konečné minibusu jsme došli v poledne. Další autobus měl přijet až okolo třetí, jít dolů pěšky se chtělo jen mně. Bůh hor se však nad mými parťáky opět smiloval a vyslal nahoru mimořádný spoj s turisty, takže jsme sjeli dolů, aniž bychom zmokli.

2010 KARNISCHE ALPEN

Karnische Alpen se mi pokaždé, když jsme kolem nich jeli do Itálie do Dolomit, nezdály nijak zvlášť přitažlivé. Chyba - jejich hřeben tvoří krásnou a vcelku nenáročnou hřebenovku, kterou zvládla i Zuzka, jež se po dlouhé době opět vydala do hor.

Autem jsme z Brna vyjeli před šestou a bez nějakého honění jsme před druhou již byli ve Viertschachu, odkud vede lanovka na počátek hřebenovky. V neděli tam sice bylo při krásném počasí poněkud více lidí, ale ti končili na nejbližší chatě - Sillianerhütte, kde jsme měli domluvený nocleh. Počasí byla bez kazu, slibované odpolední bouřky se nekonaly a tak jediný problém bylo nespálit si nos. Už tato kraťoučká první etapa byla překrásná: napravo masív Sextenských Alp, nalevo se do nedohledna táhly hřebeny Taur, z nichž vyčnívaly Venediger a Glockner.

Hřeben je současně italsko-rakouskou hranicí, což se možná odrazilo i v jídelníčku - klasickou Leberknödelsuppe neměli ani na jedné chatě. Ale pivo bylo všude a Kaiserschmarn taky. Večer jsem strávil na kopci nad chatou. Nevěděl jsem, kterou stranu fotit dřív, zda proslulé Tre Cime nebo kýčovitě mráčky nad bývalou strážnicí (i tady se kdysi bojovalo).

Pěkné počasí a panoramatické výhledy z vrcholů hřebene nás provázely na další chatu - Oberstansereehütte. Turistů zde bylo příjemně méně, teplá sprcha za 2 EU, Wiener Schnitzel, pivo.

Třetí den byl náročnější, nepříjemné byly firnové žlaby, které jsme raději obcházeli po hřebenu. Já jsem vylezl ferratou (nijak těžkou) na Grosse Kinigat, jediný problém snad bylo docela strmé firnové pole nad ní, raději jsem se nedíval, kde končí. Výhled byl opět impozantní, ale protože Franta čekal dole, moc jsem se nezdržoval. Dolů vedla lehounká ferrata jihovýchodní stranou. Zajímavé bylo značení: u chaty uváděli, že na následující Porzehütte to je 4 1/2 hodiny. Za Kinigatem, který udávali za 2 hodiny, to bylo stále ještě 4 hodiny. Nakonec jsme šli něco okolo 9 hodin, ale v to počítám i výstupy na Kinigat a další dva vrcholy, pauzy na jídlo a focení a asi půlhodinovou zacházku. Už zkrátka nejsme tak rychlí jako kdysi.

Na Porzehütte jsme zůstali dvě noci. Druhý den jsme dali jen lehkou túru po hřebeni na Reiterkarspitz (2422 m). Počasí se začalo trochu kazit, dokonce spadly asi tři kapky a nad Dolomity to vypadalo na pěknou bouřku, ale nakonec nic nebylo. Zato zde rostla opět spousta kytek a pohledy na masív Porze i Sextenské Dolomity za ním byly opět nádherné.

Ráno nebylo po dešti ani památky a blankytná obloha nás provázela cestou dolů do Obertilliachu, kde už čekala Z., která sešla k autu z předešlé chaty a jela se podívat ještě sama na Dolomity.

2012 LIENZER DOLOMITEN

Krátký výjezd poznamenalo nepříliš dobré počasí. Tato část Dolomitů leží jižně od města Lienz. Jeli jsme tentokrát tři – byl s námi opět Zdeněk Bartoš. Autem se dalo vyjet na parkoviště Amlach, odtud jsme šli na Karlsbader Hütte u jezera Laserzsee. To byl druhý kámen úrazu – chata byla obsazena vojáky, kteří zde přes den cvičili lezení ve skalách a večer si přednášeli předpisy či co.

Okolo bylo několik ferrat, spíše než o výstupy se jednalo o traverzy okolními vrchy. Moc se mi nelíbily a bylo tu dost lidí.

2013 DOLOMITY – VAJOLET, ROSENGARTEN

Z Brna jsme, tedy Zuzka, Franta a já, vyjeli za deště přes Bruck do Cortiny a Vigo di Fassa klikatou cestou přes dva průsmyky s krásnými výhledy (zpátky jsme to vzali delší, ale kratší cestou přes Brixen). Na místě jsme byli o čtvrt na pět a hned jsme lanovkou vyjeli nahoru, to už bylo pěkně, holt slunná Itálie. Na Rotwandhütte to bylo ještě asi 2,5 hodiny. Tady nás už čekali. Večer krásné rozhledy na celé Dolomity.

Ráno vyrážíme na Vajolet H. Počasí nádherné, ale cesta přes sedlo je ještě pod sněhem a stoupání je dost náročné a taky nebezpečné, chtělo by to cepín. Firn je umrzlý, ale naštěstí neklouže. Na chatě jsme docela brzo, ale dál se nám už nechce. Pokoj máme pro sebe, stůl s mramorovou deskou – komfort. Ale je v něm zima, i v noci. Počasí se trochu kazí. Chtěli jsme na ferratu, ale lana jsou částečně pod sněhem, tak to vzdáváme.

Čtvrtek. Ráno mrzne a je krásně. Stoupáme do sedla, v něm stojí krásná malá chata, o jejíž existenci jsme neměli tušení. Po ránu je firn tvrdý a stoupání příjemné. Výborné italské káféčko ve 2600 m chutná.

Sestup je prudký, ale ve vyšlápnuté cestě bezpečný. Cestou míváme výpravu dětí na školním výletu v teniskách a s bágly. Mají dost problémy, jak už firn měkne. Sestoupili jsme do cca 2200 m a drápeme se do dalšího sedla. Firn je měkký a tak častěji odpočíváme. Ze sedla už na chatu je jen hodinka. Počasí se kazí. Večer přišla bouřka a sněhová metelice.

Ráno leží venku půl metru čerstvého mokrého sněhu a pořád hustě sněží a je mlha. Ostatní turisté jsou poněkud nesví, zejména několik cyklistů v krátkých cyklistických dresech. Jeden pár – otec a syn – slaví synkovy narozeniny. Jako dárek dostal rukavice od chataře a místo dortu buchtu se svíčkou.

My jsme naštěstí na zimu připraveni, ale stejně čekáme a nikam nejdeme. Původní plán přechodu na další chatu jsme rychle opustili. Značky jsou dílem pod sněhem, dílem nejsou v mlze vidět. Jdeme proto dolů nejkratší cestou po silničce, ale i tu místy jen těžko pod sněhem hledáme a často kličkujeme. Cyklisté to měli fakt těžké. Zuzku si oblíbilo jedno tele, které ve sněhu ztratilo stádo a tak rozhodlo, že raději půjde těsně za ní.

Mlha se trochu zvedla a zasněžené skalní věže byly docela fotogenické. Pod hranicí 1800 m už sníh přešel v déšť a zbytek, asi 10 km, k autobusu byl v pohodě. Nemuseli dlouho čekat a bus nás zavezl přímo k autu.

2014 DOLOMITEN PEITLERKOFEL

Franta naplánoval další alpský výlet opět do Dolomit. Tentokrát do míst, kde se narodil známý Reihold Messner. Počasí sice nebylo nic moc, ale doufali jsme ve zlepšení.

Spali jsme na Rf. Genova. Ráno jsem vyhlédl z okna a rychle sáhl po foťáku, z mlhy se právě vynořil protější vrchol. A to byla poslední kloudná fotka, kterou jsem tu udělal. Pak už byla jen mlha, vítr, zima a mrholení.

Vyrazili jsme sice na túru, ale záhy jsme to vzdali a vrátili se na chatu. Ráno se počasí nelepšilo, a proto jsme sešli k autu a vrátili se do Brna.

2015 DOLOMITEN - PEITLERKOFEL

Opakovali jsme výlet z loňského roku, tentokrát s Jirkou a Alčou Neumanovými a Frantou. Počasí už se od minule umoudřilo a bylo krásně. Spali jsme opět na Rf. Genova. Podnikli jsme několik túr po okolí, ferraty, kterých tu je požehnaně, jsme ale vynechali. Zmokli jsme sice také, ale šlo jen o místní bouřky, které jsme čekali.

MR